

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 52/08-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. januára 2008 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. I. T., V., zastúpenej advokátom JUDr. V. N., V., vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva podnikat' podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj zákazu diskriminácie podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Daňového úradu V. č. 681/230/38730/04/Bar zo 16. decembra 2004, rozhodnutím Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky B. č. I/221/355-1582/2005/423-r zo 14. marca 2005, rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23 S 95/2005-28 z 13. júla 2005 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 SžoKS 155/2005 z 21. februára 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. I. T. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. októbra 2007 doručená sťažnosť JUDr. I. T., V. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. V. N., V., vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva podnikateľ podľa čl. 35 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy, práva na majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), ako aj zákazu diskriminácie podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím Daňového úradu V. (ďalej len „daňový úrad“) č. 681/230/38730/04/Bar zo 16. decembra 2004, rozhodnutím Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky B. (ďalej len „daňové riaditeľstvo“) č. I/221/355-1582/2005/423-r zo 14. marca 2005, rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 23 S 95/2005-28 z 13. júla 2005 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 SžoKS 155/2005 z 21. februára 2007, ktorou sťažovateľka navrhovala ústavnému súdu vydať tento nález:

„ 1/ Daňový úrad V. rozhodnutím č. 681/230/38730/04/Bar zo dňa 16. 12. 2004; Daňové riaditeľstvo SR B. rozhodnutím č. I/221/355-1582/2005/423-r zo dňa 14. 3. 2005; Krajský súd v Banskej Bystrici rozhodnutím sp. zn. 23 S 95/2005 zo dňa 13. 07. 2005 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozhodnutím sp. zn. 4 SžoKS 155/2005 zo dňa 21. 02. 2007, porušili právo JUDr. I. T. na ochranu vlastníckeho práva a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 35 ods. 1 v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy SR a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj právo zákazu diskriminácie podľa čl. 14 Dohovoru.

2/ Rozhodnutia Daňového úradu V. č. 681/230/38730/04/Bar zo dňa 16. 12. 2004; rozhodnutie Daňového riaditeľstva SR B. č. I/221/355-1582/2005/423-r zo dňa 14. 3. 2005; rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 23 S 95/2005 zo dňa 13. 07. 2005; rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 SžoKS 155/2005 zo dňa 21. 02. 2007, sa zrušujú.

3/ JUDr. I. T. priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 500.000,- Sk (...), ktoré je Daňový úrad V., Daňové riaditeľstvo SR B., Krajský súd Banská Bystrica, Najvyšší súd SR, zaplatiť rovným dielom do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4/ Daňový úrad V., Daňové riaditeľstvo SR B., Krajský súd Banská Bystrica, Najvyšší súd SR, zaplatiť rovným dielom trovy právneho zastúpenia advokátovi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla, že daňový úrad jej rozhodnutím č. 681/230/38730/04/Bar zo 16. decembra 2004 vyrubil daň z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 1. - 4. štvrtrok 2001 vo výške 54 402 Sk s odôvodením, že sťažovateľka ako súdna exekútorka poskytovala služby platiteľom dane z pridanej hodnoty, pričom základ dane určovala z odmeny podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov v znení neskorších predpisov a túto považovala za cenu zdaniteľného plnenia vrátane dane. Tento platobný výmer daňového úradu bol potvrdený rozhodnutím daňového riaditeľstva č. I/221/355-1582/2005/423-r zo 14. marca 2005. Žalobu sťažovateľky o preskúmanie zákonnosti tohto rozhodnutia daňového riaditeľstva krajský súd rozsudkom č. k. 23 S 95/2005-28 z 13. júla 2005 zamietol. Na odvolanie sťažovateľky tento rozsudok najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 4 SžoKS 155/2005 z 21. februára 2007 potvrdil.

Sťažovateľka svoju sťažnosť odôvodnila tým, že v roku 2001 vykonávala činnosť súdnej exekútorky, bola teda štátom určenou osobou na vykonávanie núteného výkonu rozhodnutia, a teda sa podieľala na výkone súdnej moci. Z tohto dôvodu považuje za vylúčené, aby ako exekútorka mohla byť v rozhodnom období roku 2001 platiteľom dane z pridanej hodnoty, pretože odmena súdneho exekútora, ktorú uhrádza povinný, má charakter sankcie, a preto nemožno preniesť zaplatenie dane z pridanej hodnoty z povinného na oprávneného v exekučnom konaní. Ak sa neuskutočnilo zdaniteľné plnenie, nemožno potom ani určiť základ dane. Uskutočnenie zdaniteľného plnenia podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dani z pridanej hodnoty“) je viazané na komerčné platenie ceny služby alebo tovaru, pričom zákonná odmena exekútora takýto charakter

nemá. Činnosť súdneho exekútora nie je typickým komerčnoprávnym vzťahom charakteristickým pre podnikanie, a to aj z dôvodu, že exekútor nie je oprávnený odmietnuť prijať návrh na vykonávanie exekúcie. Daňový úrad pri daňovej kontrole dospel k záveru, že sťažovateľka v prípade poskytovania služby platiteľovi dane z pridanej hodnoty nesprávne určila základ dane, a podľa jeho názoru je v tomto prípade zákonná odmena bez dane.

Sťažovateľka poukazuje aj na to, že postupovala v súlade s odpoveďou Ministerstva financií Slovenskej republiky zaslanou inému súdnemu exekútorovi na jeho žiadosť č. 11009/96 z 20. júna 1996, ktorú predložila ústavnému súdu a z ktorej vyplýva, že ak odmena súdneho exekútora je jeho príjmom, teda odplatom za ním vykonané služby a súdny exekútor je platiteľom dane z pridanej hodnoty, je povinný odvieť daň z pridanej hodnoty na výstupe, pričom základom dane je odmena včítane dane z pridanej hodnoty, pričom nie je právne významné od koho súdny exekútor a akým spôsobom prijíma odmenu za exekučnú činnosť.

Ďalej sťažovateľka zdôraznila, že v rozhodnom období roku 2001 všeobecné súdy ako súdy exekučné nenaťahovali odmenu súdneho exekútora o daň z pridanej hodnoty ani keď bol súdny exekútor platiteľom tejto dane. Tento stav podľa sťažovateľky trval až do zmeny Exekučného poriadku, ktorou bolo výslovne ustanovené, že ak súdny exekútor je platiteľom dane z pridanej hodnoty, zvyšuje sa jeho odmena o daň z pridanej hodnoty (zmena účinná od 1. septembra 2005). Touto novelou Exekučného poriadku sa zároveň odstránil rozpor medzi zákonom o dani z pridanej hodnoty a Exekučným poriadkom, keď do toho času nebolo možné dodržať oba zákony súčasne. Aj exekučné súdy rozhodujúce o výške odmeny exekútora do toho času správne aplikovali ustanovenia exekučného poriadku, keď daň z pridanej hodnoty k odmene súdneho exekútora nepriznávali. Ak by sťažovateľka postupovala v súlade s názorom daňového úradu, jej odmena z exekučnej činnosti by nikdy nedosiahla výšku ustanovenú predpismi o odmene súdneho exekútora, pretože vždy bola znížená o daň z pridanej hodnoty. Preto, ak sťažovateľku daňový úrad zaregistroval ako platiteľa dane z pridanej hodnoty a musela takto zaplatiť daň z pridanej hodnoty, bola poškodená na svojom majetku, keďže daň z pridanej hodnoty platila

zo svojho majetku a neúčtovala ju ani povinnému a ani oprávnenému, pretože v zmysle exekučných predpisov takto postupovať nemohla.

V ďalšej časti svojej sťažnosti sťažovateľka zdôrazňuje, že súdny exekútor nie je podnikateľom, a preto jeho zákonná odmena v rozhodnom období nemohla byť ani zdaniteľným plnením. Právny stav v roku 2001 bol v rozpore so zásadami právneho štátu, keďže porušoval princíp právnej istoty. Zákon o dani z pridanej hodnoty účinný do 31. decembra 2001 neobsahoval osobitnú úpravu dane z pridanej hodnoty posudzovania exekučnej činnosti. Sťažovateľka ďalej poukazuje na to, že v období roku 2001 nebolo zrejmé ani to, či súdny exekútor má vystavovať v súvislosti s výkonom exekúcie daňový doklad, akým spôsobom ho má vystavovať, ako mal postupovať a komu ho mal vystaviť. Princíp právnej istoty porušuje aj to, že rôzne štátne orgány aplikovali rozhodujúce právne normy na danú otázku rozlične a zákon o dani z pridanej hodnoty vykladali rozdielne, čo nemôže byť v právnom štáte na ujmu sťažovateľky.

Z týchto dôvodov považuje sťažovateľka napadnuté rozhodnutia za nesprávne a porušujúce ňou označené práva.

Rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 4 SžoKS 155/2005 z 21. februára 2007 nadobudol právoplatnosť 20. augusta 2007.

Svoj nárok na priznanie primeraného zadosťučinenia v sume 500 000 Sk sťažovateľka odôvodnila tým, že v dôsledku postupu a rozhodnutí daňových orgánov a súdov utrpela nemajetkovú ujmu, trpela stavom neistoty, poníženia, podozrievania zo spáchania trestného činu, nedôvery v spravodlivé prerokovanie jej veci, bolo jej obmedzené vlastnícke právo daňovým úradom zriadením daňového záložného práva na jej majetok na zabezpečenie pohľadávky na zaplatenie dane z pridanej hodnoty podľa rozhodnutia daňového úradu, a preto zastáva názor, že iba konštatovanie porušenia jej práv nemôže byť pre ňu dostatočným zadosťučinením.

Ústavný súd zistil, že tejto sťažnosti sťažovateľky predchádzala sťažnosť smerujúca proti rozhodnutiam daňového úradu č. 681/230/21972/03/Bar zo 7. júla 2003, č. 681/230/21973/03/Bar zo 7. júla 2003, č. 681/230/21959/03/Bar z 1. júla 2003, rozhodnutiam daňového riaditeľstva č. IX/256/534-5190/2003/423 zo 16. októbra 2003, č. IX/256/535-5191/2003/423 zo 16. októbra 2003, č. IX/256/536-5192/2003/423 zo 16. októbra 2003 v spojení s opravným rozhodnutím č. IX/256/536-5802/2003/423 z 19. novembra 2003, proti rozhodnutiu krajského súdu sp. zn. 23 S 158/04 z 25. augusta 2004 a rozhodnutiu najvyššieho súdu sp. zn. 2 SŽoKS 6/2005 zo 14. marca 2006, ktoré sa týkali vyrubenia dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 1. - 4. štvrtrok 2000 z odmeny sťažovateľky ako súdnej exekútorky a v spojení s tým vyrubenia dane z príjmov fyzických osôb za zdaňovacie obdobie roku 2000, o ktorej ústavný súd rozhodol uznesením č. k. II. ÚS 232/06-10 zo 7. júla 2006 tak, že túto odmietol.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné

návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

1. Ústavný súd posudzoval z hľadiska namietaného porušenia práv sťažovateľky najprv tú časť sťažnosti, v ktorej namieta porušenie svojich práv rozhodnutím daňového úradu č. 681/230/38730/04/Bar zo 16. decembra 2004, rozhodnutím daňového riaditeľstva č. I/221/355-1582/2005/423-r zo 14. marca 2005 a rozsudkom krajského súdu č. k. 23 S 95/2005-28 z 13. júla 2005.

Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd. Právomoc ústavného súdu je preto v týchto prípadoch subsidiárna. O ochrane práv sťažovateľky, ktorých porušenie namieta, vo vzťahu k rozhodnutiu daňového úradu č. 681/230/38730/04/Bar zo 16. decembra 2004 a daňového riaditeľstva č. I/221/355-1582/2005/423-r zo 14. marca 2005 rozhodoval na základe žaloby o preskúmanie zákonnosti podanej sťažovateľkou krajský súd, a to rozsudkom č. k. 23 S 95/2005-28 z 13. júla 2005, ktorý na základe odvolania podaného sťažovateľkou preskúmaval najvyšší súd v konaní vedenom pod sp. zn. 4 SžoKS 155/2005. Vzhľadom na uvedenú zásadu subsidiarity preto nie je v právomoci ústavného súdu preskúmať rozhodnutie daňového úradu č. 681/230/38730/04/Bar zo 16. decembra 2004, rozhodnutie daňového riaditeľstva č. I/221/355-1582/2005/423-r zo 14. marca 2005 a ani rozsudok krajského súdu č. k. 23 S 95/2005-28 z 13. júla 2005.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie jej základných práv rozhodnutím daňového úradu č. 681/230/38730/04/Bar zo 16. decembra 2004, rozhodnutím daňového riaditeľstva č. I/221/355-1582/2005/423-r zo 14. marca 2005 a rozsudkom krajského súdu č. k. 23 S 95/2005-28 z 13. júla 2005 po predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. Ústavný súd ďalej posudzoval sťažnosť sťažovateľky z hľadiska namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, základného práva podnikat' podľa čl. 35 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy, práva na majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ako aj zákazu diskriminácie podľa čl. 14 dohovoru v tej jej časti, ktorá smerovala proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4 SžoKS 155/2005 z 21. februára 2007, ktorým bol potvrdený rozsudok krajského súdu č. k. 23 S 95/2005-28 z 13. júla 2005.

Najvyšší súd rozsudok sp. zn. 4 SžoKS 155/2005 z 21. februára 2007 v časti, ktorou bol potvrdený rozsudok krajského súdu č. k. 23 S 95/2005-28 z 13. júla 2005, odôvodnil takto:

«Najvyšší súd zistil, že spornou právnou otázkou v odvolacom konaní, od ktorej sa odvíja zákonnosť napadnutého rozhodnutia je spor účastníkov konania o výklad ust. § 7 ods. 3 zák. č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení platnom v rozhodnom období 1. - 4. štvrtrok roku 2001, za ktoré bola žalobcovi vyrubená daň z pridanej hodnoty.

Podľa § 7 ods. 3 zák. č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení platnom v rozhodnom období „ak cena zdaniteľného plnenia nie je dohodnutá alebo určená osobitným predpisom, základom dane je obvyklá cena bez dane, a to aj v prípade uskutočnenia bezodplatného zdaniteľného plnenia alebo zdaniteľného plnenia na osobnú spotrebu platiteľa“. (...)

Najvyšší súd poukazuje na horeuvedenú zvýraznenú hypotézu právnej normy ust. § 7 ods. 3 zák. č. 289/1995 Z. z., ktorá určuje predpoklady a podmienky realizácie pravidla uvedeného v dispozícii právnej normy. Hypotéza právnej normy je v danom prípade

negatívne vymedzená a možno z nej vyvodit', že zápor uvedený sa vzťahuje i na podmienku osobitného predpisu (tzn. „... alebo nie je určená osobitným predpisom...“). V danom prípade však cena je stanovená v osobitnom predpise, ktorým je vyhl. č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov, na ktorú zhodne poukázali žalovaný správny orgán i správny orgán prvého stupňa v napadnutých rozhodnutiach i súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku. Vzhľadom na to, hypotéza ust. § 7 ods. 3 zák. č. 289/1995 Z. z. vylučuje aplikáciu tohto ustanovenia v prípadoch účtovania odmeny podľa vyhl. č. 288/1995 Z. z. Činnosť súdneho exekútora v rozhodnom období 1. - 4. štvrtrok 2001 bola zdaniteľným plnením podľa § 2 ods. 2, písm. b) v spojení s ust. § 7 ods. 1 a 7 ods. 2, písm. b) zákona o DPH účinného v rozhodnom období ako zdaniteľné plnenie explicitne vymedzené zákonom.»

Sťažovateľka v podanej sťažnosti namietala porušenie svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, práva na majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ako aj zákazu diskriminácie podľa čl. 14 dohovoru.

Podstata sťažnosti sťažovateľky spočívala v jej nesúhlase s právnym posúdením veci najvyšším súdom, ktorým sa spravoval pri svojom rozhodnutí o odvolaní sťažovateľky, ako aj v tom, že namietala rozdielny postup štátnych orgánov pri výklade zákona o dani z pridanej hodnoty. Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom všeobecného súdu nie je dôvodom na vyslovenie porušenia ním namietaných základných práv.

Ústavný súd podľa konštantnej judikatúry nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Ústavný súd v postupe najvyššieho súdu nezistil porušenie ústavnoprocených princípov namietaných sťažovateľkou, a teda rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4 SžoKS 155/2005 z 21. februára 2007 nemožno považovať za svojvoľné či arbitrárne.

Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd vykonal ústavne súladný výklad platných právnych predpisov, ktorý nie je svojvoľný a nepopiera zmysel interpretovaných a použitých právnych noriem. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého postupu a rozhodnutia najvyššieho súdu.

Absencia porušenia ústavnoprávných princípov vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv sťažovateľky hmotnoprávneho charakteru (IV. ÚS 116/05). Ústavný súd totiž v súlade so svojou skoršou judikatúrou (napr. II. ÚS 78/05) zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocené princípy vyplývajúce z čl. 46 až 48 ústavy, prípadne z čl. 6 dohovoru. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods.1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy.

Z uvedených skutočností teda vyplýva, že sťažnosť sťažovateľky je v časti namietajúcej porušenie čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu, a to aj v spojení s čl. 14 dohovoru zjavne neopodstatnená. Takýto postup je v súlade s doterajšou rozhodovacou praxou ústavného súdu (II. ÚS 41/02, II. ÚS 132/06, IV. ÚS 184/05).

Pre úplnosť a vo vzťahu k tvrdeniam sťažovateľky, podľa ktorých správne i exekučné súdy pri priznávaní odmeny súdnym exekútorom za výkon exekučnej činnosti v spornom období zaujali názor, podľa ktorého nemožno zvýšiť odmenu súdneho exekútora podľa vyhlášky o daň z pridanej hodnoty, poukazuje ústavný súd na svoju rozhodovaciu prax, z ktorej vyplynulo, že takýto postup exekučného súdu porušoval základné právo súdneho exekútora, ktorý bol platiteľom dane z pridanej hodnoty, vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a právo na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu k dohovoru (II. ÚS 31/04).

Sťažovateľka ďalej v sťažnosti namietala porušenie svojho práva podnikat' podľa čl. 35 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 4 SžoKS 155/2005 z 21. februára 2007.

K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky na podnikanie v zmysle čl. 35 ods. 1 ústavy ústavný súd poznamenáva, že k tomuto nemôže dôjsť postupom a rozhodnutím všeobecného súdu, ktorým tento uplatní svoju právomoc spôsobom, ktorý zákon umožňuje. O takýto postup išlo aj v danej veci v prípade najvyššieho súdu, ktorý zákonom zverenú právomoc preskúmať rozhodnutie krajského súdu a rozhodnúť v danom prípade o jeho potvrdení uplatnil spôsobom upraveným príslušným hmotnoprávnym a procesnoprávnym predpisom.

Preto bolo potrebné aj časť sťažnosti sťažovateľky, ktorou namietala porušenie čl. 35 ods.1 ústavy, a to aj v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy po jej predbežnom prerokovaní odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. januára 2008